Весна красна прийшла з квітками
І сміючися позира,—
Чого ж радію я сльозами
І в серці рана знов стара?

І сонце з неба так і сяє,
І пташка весело співа,—
А сум всю душу обгортає,
Додолу никне голова...

Ой не никла б вона долі,
Якби щохвилини
Я не бачив мук неволі
У моїй країні!

Ой не нили б мої груди,
Стомленії з горя,
Якби я не бачив всюди
Сліз пролитих моря.

Оттоді була б весела,
Весно, ти з квітками,
Якби наші рідні села
Не жили з сльозами.